

Οι πορφυρογέννητοι

Μέσα στο άγριο χάραμα, θεέ μου, τι καψόνι,
σαν ο πορφυρογέννητος κοιτάζει απ' το μπαλκόνι,
το Μπάντεν-Μπάντεν δεν θωρεί μήτε και το Παρίσι,
το μαύρο τούτο ριζικό ποιός να το τραγουδήσει.

Δεν βλέπει Μέλανα Δρυμό και Βυρτεμβέργη-Βάδη,
την “Aston Martin” που ζητά, δεν βρίσκει στο σκοτάδι.
«Ωρέ, που ξύπνησα, mon Dieu, τι βάσανο με βρήκε»,
στο Κολωνάκι, κάθιδρος στο ρετιρέ του μπήκε.
«Το πρώτο φως που δεν αργεί, την πλέμπα θα φωτίσει.
Τι κοιλιόδουλος λαός, έχω αγανακτήσει.
Κι αφού δεν έχουνε ψωμί, ας φάνε παντεσπάνι,
της Σοβιετίας η κακιά σκουριά εδώ δεν πιάνει.
Κι άμα το Μπάντεν-Μπάντεν “πάει”, θα πάω στο Ντουμπάι.
Κι άμα το Μπάντεν-Μπάντεν “πάει”, θα πάω στο Ντουμπάι.
Μα τον Σύνδεσμο των Βιομηχάνων.
Πού να σταθείς, φτωχή μου ελίτ, χωρίς να σε μολύνουν,
σαν κατσαρίδες, τρωκτικά τρέχουν και δεν σ’ αφήνουν
στην Ικαριά να ξεχαστείς, στην Πάρνηθα να παίξεις,
μήτε και “Harrods” να χαρείς, τι άλλο να αντέξεις;
Μπατίρια, ανεπρόκοποι, μισθο-εξαρτημένοι,
τεμπέληδες, ξυπόλυτοι, φτωχοί αφιονισμένοι,
ιθαγενείς ζητάνε ΜΕΘ και μόνιμες προσλήψεις,
ακόμα και επίταξη, χωρίς να ‘χουνε τύψεις.
Δώσ’ τους τα καθρεφτάκια τους, Κυριάκο, να λουφάζουν.

Πες τους πως το δεκάωρο είναι για να ρεμβάζουν.

Τί τυραννία, τί μπελάς στα αστικά σαλόνια,
φέρουνε βάρος σαν φορούν οι άριστοι γαλόνια.

Κι άμα το Μπάντεν-Μπάντεν “πάει”, θα πάω στο Ντουμπάι.

Κι άμα το Μπάντεν-Μπάντεν “πάει”, θα πάω στο Ντουμπάι».

Άιντε, βρε Υπεραστικοί, για βάλτε ένα χεράκι,
τούτοι οι πορφυρογέννητοι ζητάνε τραγουδάκι.

Κι όσο ο λαός ανέχεται τ’ αφ’ υψηλού τους φρύδια,
να ’χει σκοπό να τραγουδά για πορφυρένια αρχίδια.

